

805.

**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 13 grudnia 1933 r.

**w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu
w sprawie czasu pracy osób, zatrudnionych w prze-
myśle przewozowym.**

Na podstawie art. 3, 4 i 20 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7), przy uwzględnieniu numeracji artykułów, użytej w jednolitym tekście tej ustawy (Obwieszczenie z dnia 25 października 1933 r. — Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 734), zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia obejmują zatrudnionych w przemyśle przewozowym:

- a) woźniców ciężarowych pojazdów konnych, ich pomocników oraz stajennych;
- b) kierowców samochodów ciężarowych i ich pomocników;
- c) kierowców autobusów, ich pomocników oraz konduktorów;
- d) osoby, którym powierzono wykonywanie w czasie przewozu czynności, związanych z opieką nad towarami, bagażem lub osobami oraz z ładowaniem i ekspedycją.

§ 2. Normy czasu pracy, ustalone w art. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, mogą być w stosunku do osób, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, zastąpione innymi normami z tym jednakże, aby czas pracy nie przekraczał 10 godzin na dobę oraz 624 godzin w okresie 13-tygodniowym.

§ 3. Zarówno w dni powszednie, jak w niedziele i w dni świąteczne te z pośród osób, wymienionych w § 1, które są bezpośrednio odpowiedzialne za stan pojazdów lub zwierząt pociągowych, mogą być zatrudnione przy obrządzaniu, czyszczeniu, karmieniu i pojeniu zwierząt pociągowych łącznie najwyżej w ciągu 3 godzin poza normami czasu pracy, przewidzianymi w § 2, przy niezbędnych zaś robotach, poprzedzających wyjazd samochodu ciężarowego lub autobusu z miejsca postoju, jak również przy niezbędnych robotach następujących po powrocie do miejsca postoju — łącznie najwyżej w ciągu 2 godzin, poza normami, przewidzianymi w § 2.

§ 4. Po opracowaniu normy dobowej (§§ 2 i 3) pracownik, objęty niniejszym rozporządzeniem, powinien otrzymać co najmniej 10-godzinny okres wypoczynku nieprzerwanego, wolnego od wszelkich obowiązków służbowych.

§ 5. Do czasu pracy, określonego niniejszym rozporządzeniem, nie wlicza się czasu, pozostawio-

nego pracownikowi do dowolnego wykorzystania, o ile wynosi on co najmniej godzinę i pracownik może w ciągu tego czasu pozostawić zwierzęta pociągowe lub pojazdy bez swej opieki.

Wlicza się do czasu pracy czas spędzony przy uszkodzonym pojeździe lub przy zwierzętach pociągowych przez osoby odpowiedzialne za stan pojazdów, lub zwierząt pociągowych w wypadku uszkodzeń powstałych w drodze, uniemożliwiających dojazd do miejsca postoju w porze oznaczonej, gdy osoby wyżej wymienione nie mogą pozostawić bez opieki pojazdów lub zwierząt pociągowych.

§ 6. Praca kierowców autobusów, ich pomocników i konduktorów w autobusach, utrzymujących regularną komunikację, jest dozwolona zarówno w niedziele i dni świąteczne, jak i w nocy.

Praca nocna woźniców ciężarowych pojazdów konnych i ich pomocników oraz kierowców samochodów ciężarowych i ich pomocników jest dozwolona poza wypadkami, wskazanymi w § 3, w wypadkach przewidzianych w art. 15 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, nadto w wypadkach, gdy pracownik, którego wyjazd nastąpił w porze dziennej, powraca do miejsca postoju w porze nocnej.

§ 7. Praca osób, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, jest dozwolona w niedziele i w dni świąteczne, poza wypadkami wymienionymi w § 3 i § 6 ust. 1 również w wypadkach, przewidzianych w art. 11 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, nadto zaś w wypadkach, gdy pracownik, którego wyjazd nastąpił w dniu poprzedzającym niedzielę lub dzień świąteczny, powraca do miejsca postoju w niedzielę lub dzień świąteczny.

§ 8. Wzamian za pracę w niedzielę powinien być udzielony pracownikowi, objętemu niniejszym rozporządzeniem, wolny dzień w tygodniu.

§ 9. Zakład pracy powinien prowadzić kontrolę, ustalającą czas wyjazdu i powrotu pracownika, objętego niniejszym rozporządzeniem. Pracownik co najmniej raz na tydzień musi mieć możliwość przejrzenia dotyczących go notowań.

Wyżej wymienione notowania powinny być zachowywane przez zakład pracy w ciągu roku i przedstawiane na każde żądanie organom inspekcji pracy.

§ 10. Pracę ponad normę czasu pracy na dobę, ustaloną w § 2, uważa się za pracę w godzinach nadliczbowych. Ponadto uważa się za pracę w godzinach nadliczbowych pracę wykonywaną ponad 624 godziny w okresie 13-tygodniowym, nawet jeżeli ilość godzin pracy nie przekracza dobowej normy czasu pracy, ustalonej w § 2.

Pracę, wymienioną w § 3, a nie przekraczającą norm w tym paragrafie ustalonych, nie uważa się za pracę w godzinach nadliczbowych i nie wlicza się do norm czasu pracy, określonych w § 2 niniejszego rozporządzenia.

Praca w godzinach nadliczbowych może być stosowana jedynie przy zachowaniu przepisów art. 8 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu oraz za wynagrodzeniem, przewidzianem w art. 16 tejże ustawy.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 3 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 321).

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*